

men de vare ikke det ærede Medlem værdige, navnlig da det ærede Medlem ikke i fjerneste Maade kan bevise Rigtigheden af disse Paastande. Han forsøgte det ved at henvise til den Holdning, mine Meningsfæller og jeg indtog forud for Forliget, men det ærede Medlems Bemærkninger om denne Sag vare ikke korrekte. Fra det Øjeblik, man kunde danne sig nogen Forestilling om, paa hvilke Betingelser en Overenskomst om Finansloven kunde sluttes — og det var egentlig først fra Slutningen af Samlingen 1892—93 — blev der fra vor Side ikke lagt nogen Skjul paa denne Sag. Det ærede Medlem for Møen (Bojsen) og det ærede Medlem for Nykøbing (R. Clausen), som begge sidde her, rejste rundt og holdt Møder forskellige Steder i Landet og udviklede Sagen for store Kredse af deres Meningsfæller der. Og hvis det ærede Medlem med Omhyggelighed vil gennemgaa Bladene fra den Tid, vil han se, at adskillige af os, som saaledes vare med til at slutte Forliget, offentlig paa vore Vælgermøder erkendte, at vi kunde være med til at bevare Penge til Vedligeholdelse af Københavns Befæstning, paa visse Vilkaar, paa Vilkaar, som efter min Opfattelse bleve opfyldte gennem Forliget, men derom kan der maaske være forskellige Meninger. Men vi lagde ikke Skjul paa, at vi vare villige til at gaa til dette Forligets mest omstridte Punkt paa visse Vilkaar. Jeg kan for mit eget Vedkommende henvise det ærede Medlem til Referater i „Aarhus Amtstidende“ af Vælgermøder, jeg den Gang holdt, og mange andre Medlemmer kunne sige det samme. Og nu Sammenkoblingen! Det ærede Medlem sagde, at vi tale og stemme mod Sammenkoblingen, men vi ville i Virkeligheden holde paa den. Her er der en Misforstaaelse i det ærede Medlems Betragtning. Hvad vi have talt og stemt imod, er Sammenkoblingsparagraffen, og jeg har ogsaa i denne Samling haft Lejlighed til ret udførlig at motivere vor Stilling til denne Sag. Vi stemme mod Sammenkoblingsparagraffen, fordi vi, hvis det skulde vise sig umuligt at gennemføre de indirekte Skattelove, ikke ville lægge nogen Hindring i Vejen for at naa Resultat paa de direkte; men samtidig have vi aldrig lagt Skjul paa — og det er ikke mindst fra min Side bleven bestemt og utvetydig udtalt — at vi ville betragte det som overordentlig beklageligt, hvis de direkte Skattelove skulde blive gennemførte uden Toldloven. Vi have klart og tydeligt vedgaaet, at vi vilde gøre alt for at de direkte Skat-

telove og Toldloven kunde følges ad, men dette Standpunkt kan udmærket godt forenes med at udstemme Sammenkoblingsparagraffen.

Saa sagde det ærede Medlem — ja, maaske ikke saa meget det ærede Medlem, skønt han ogsaa kom noget ind derpaa, men især det ærede Medlem for Bornholm (N. I. Jensen), at det hele var fra vor Side slet intet andet end Partipolitik, det var vor sædvanlige Manøvre mod Reformpartiet; det hele var kun rettet mod Reformpartiet, det var slet ikke Sagen selv, det kom an paa — saadan tror jeg han sagde. Nu tror jeg, at hvis man har fulgt Udviklingen i denne Samling og i den foregaaende, for at tage den nærmeste Tid, skal man have svært ved at finde noget Bevis paa den store Tilbøjelighed, vi skulde have til at gaa imod Reformpartiet. Jeg har tværtimod fra forskellige Sider her i Salen, f. Eks. fra det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) og f. Eks. ogsaa fra Højremedlemmers Side, i alt Fald i Højrepressen, set mange Gange paa en meget skarp, ja endogsaa hoverende Maade fremhævet, at vi altid, som det hedder, traskede i Hælene paa Reformpartiet, ikke havde nogen anden Politik end det; naar man vidste, hvor Reformpartiet var, vidste man ogsaa, hvor vi vare. Det har ikke været Tilfældet. Vi ere aldrig gaaede med til noget, der efter vort Skøn var absolut forkasteligt, men vi ere ikke ganske faa Gange gaaet med til taktiske Bevægelser, som vi vilde have udført anderledes, hvis vi som Flertal havde været de ledende, hvis Klogskab og Rigtighed ikke havde været os indlysende, men hvor vi dog saa længe som muligt vilde holde Trop, fordi vi havde den Opfattelse, at i en parlamentarisk Forsamling skal Flertallet være det ledende, og at, naar Formaalet er nogenlunde fælles, bør Mindretallet resignere med Hensyn til dets Taktik. Jeg tror ikke, de Herrer komme langt med at ville forklare vor Optræden i dette Tilfælde af Lysten til altid at falde Reformpartiet i Ryggen.

Endnu blot dette, at det ærede Medlem for Ringkøbing sluttede med en Udtalelse, som behudede, at naar det nu havde vist sig, at der ikke kunde komme noget ud af den Redtz-Thottske Skattereform, saa skulde man til at arbejde paa en meget bedre, en meget mere omfattende og meget mere dybtgribende Skattereform. Ja, det lod til, at det ærede Medlem lagde overordentlig stor Vægt paa denne Betragtning, og lovede sig meget